

امام رضا علیه السلام :

سقاوتمند، از غذای مردم می خورد، تا مردم از غذای او
بخورند، اما بخیل از غذای مردم نمی خورد تا آنها نیز از
غذای او نخورند.

عیون اخبار الرضا، ج ۱، ص ۱۵، ح ۲۶

امام رضا علیه السلام :

به بزرگترهائیان احترام بگذارید و با کوچکترها
مهربان باشید و صله رحم نمایید.

عیون اخبار الرضا، ج ۲، ص ۲۶۵

امام رضا علیه السلام :

در شگفتم از کسی که بندگان را با ثروت خویش می خرد
تا رهایشان کند، چگونه باخوش اخلاقی خویش آزادگان
را نمی خرد.

فقه الرضا، ص ۳۵۴

امام رضا علیه السلام :

رحمت خدا بر بنده ای را که امر ما را زنده کند...
دانش های ما را فرا گیرد و به مردم بیاموزد.

معانی الأخبار، ص ۱۸۰، ح ۱

امام رضا علیه السلام :

اگر مردم زیبایی های سخنان ما را می دانستند،
از ما پیروی می کردند.

معانی الأخبار، ص ۱۸۰، ح ۱

امام رضا علیه السلام :

کسی که قرض بگیرد در صورتی که تصمیم داشته باشد آن را
پس دهد در امان خداست تا آن را اداء کند ولی اگر تصمیم
نداشته باشد آن را به صاحبش برگرداند، دزد محسوب می شود.

فقه الرضا، ص ۲۶۸

امام رضا علیه السلام :

خداوند اجابت دعای مؤمن را به شوق (شنیدن) دعایش به تأخیر
می اندازد و می گوید: «صدایی است که دوست دارم آن را بشنوم»
و در اجابت دعای منافق عجله می کند و می گوید: صدایی است
که از شنیدنش بدم می آید.

فقه الرضا، ص ۲۶۹

امام رضا علیه السلام :

مِنْ أَخْلَاقِ الْأَنْبِيَاءِ التَّنْظُفُ
پاکیزگی از اخلاق پیامبران است.

کافی، ج ۵، ص ۵۶۷، ح ۵۰

امام رضا علیه السلام :

الْإِيمَانُ هُوَ مَعْرِفَةُ الْقَلْبِ وَإِقْرَارُ بِاللُّسَانِ وَعَمَلٌ بِالْأَرْكَانِ
إِيمَانٌ، شَنَاخَتْ بِهِ دَل، اِقْرَارُ بِهِ زَبَان وَ كَرْدَار (عمل) بوسيله
اندام هاست.

امام رضا علیه السلام :

لَيْسَ بِخَيْلٍ رَاحَةً، وَلَا لِحَسودٍ لَذَّةً
بخیل (خسیس) را آسایش نیست . و حسود را لذت
نیست.

امام رضا علیه السلام :

ما خاندان محمدیم و بر راه میانه ای قرار داریم که نه تندرو
به ما می رسد و نه آن که از پس می آید. از ما پیشی
می گیرد.

الكافی: ج ۱ ص ۱۰۱

امام الرضا علیه السلام :

كَمَالُ الدِّينِ وَلَايَتُنَا وَالْبِرَاءَةُ مِنْ عَدُوِّنَا
کمال دین در ولایت ما و بیزار ی جستن از دشمن ماست.
مستطرفات السرائر: ص ۱۴۹ ج ۳

الإمام رضا علیه السلام :

هر کس مصیبت ما را به یاد آورد و به خاطر ستم هایی که
بر ما رفته است بگیرد، روز قیامت با ما در یک درجه
باشد.

عیون أخبار الرضا علیه السلام: ج ۱ ص ۲۹۴ ج ۴۸

امام رضا علیه السلام :

هر که یاد مصیبت ما کند و بگیرد و بگریاند، در آن روزی
که چشمها می گیرند چشم او نگیرد.
عیون أخبار الرضا علیه السلام: ج ۱ ص ۲۹۴ ج ۴۸

امام رضا علیه السلام :

هر کس در مجلسی بنشیند که یاد و نام ما در آن زنده می شود
در آن روزی که دل ها می میرند دل او نمیرد.

عیون أخبار الرضا علیه السلام: ج ۱ ص ۲۹۴ ج ۴۸

امام رضا علیه السلام :

هر کس با کسی که از ما بریده است پیوند برقرار کند، یا از
کسی که با ما پیوند و رابطه دارد، ببرد، یا نکوهش گرما را
ستایش کند، یا مخالف ما را گرامی دارد، از ما نیست و ما از او
نیستیم.

امام رضا علیه السلام :

خاموشی، دوستی را نصیب [انسان] می‌کند و
راهنمایی به سوی هر نیکی است.

امام رضا علیه السلام :

هرگاه خواستی بدانی که نزد من چه جایگاهی
داری، ببین من نزدت چه جایگاهی دارم؟

الکافی: ج ۲ ص ۶۵۲ ح ۴

امام رضا علیه السلام :

به کودک دستور ده که با دست خودش صدقه بدهد، اگر
چه به اندازه تکه نانی یا یک مشمت چیز اندک باشد؛ زیرا هر
چیزی که در راه خدا داده می‌شود، هر چند کم، اگر با نیت
پاک باشد زیاد است

امام رضا علیه السلام :

هر که می‌خواهد تندرست و دارای بدنی لاغر و
چابک باشد، از شام شبش کم کند.

بحار الأنوار: ج ۶۲ ص ۳۲۴

امام رضا علیه السلام :

همانا فرج و گشایش، پس از نومیدی می‌آید.

بحار الأنوار: ج ۵۲ ص ۱۱۰ ح ۱۷

امام رضا علیه السلام :

سه خصلت در مؤمن نباشد، مؤمن نیست، خصلتی از پروردگارش،
خصلتی از پیامبرش صلی الله علیه و آله و خصلتی از ولی خدا، اما خصلت
پروردگارش، نهفتن راز است؛ و خصلت پیامبر خدا صلی الله علیه و آله،
ملايمت با مردم است؛ و خصلت ولی خدا، شکیبایی در نیکی و سختی
است.

تحف العقول: ۴۴۲

امام رضا علیه السلام :

البخلُ يُمَزَّقُ العَرَضُ.

بخل (خسیس بودن) آبرو را بر باد می‌دهد.

بحار الأنوار: ج ۷۸ ص ۳۵۷ ح ۱۲

امام رضا علیه السلام :

لَا يَخْدَمُ الْمَرْءُ دَائِرَةَ السَّوِّءِ مَعَ نَكْثِ الصِّفْقِ.

آدم پیمان شکن از پیشامد بد در امان نیست.

بحار الأنوار: ج ۶۷

امام رضا علیه السلام :

لَيْسَ مِنْ مَنْ لَمْ يَأْمَنْ جَارَهُ بِوَأَثْقَهْ

از ما نیست کسی که همسایه‌اش از شر او در امان نباشد.

عیون أخبار الرضا علیه السلام : ج ۲ ص ۲۴ ح ۲

امام رضا علیه السلام :

لَا يَكُونُ الرَّجُلُ عَابِدًا حَتَّى يَكُونَ حَلِيمًا

آدمی عابد نباشد، مگر آن که بردبار (صبور) باشد

الكافي : ج ۲ ص ۱۱ ح ۱

امام رضا علیه السلام :

خداوند شراب را حرام فرمود؛ زیرا شراب تباهی می‌آورد، عقل شرابخواران را دگرگون می‌کند و آنان را به انکار خدای عز و جل و دروغ و تهمت بستن به او و پیامبرانش و می‌دارد و دیگر اعمالی چون تبهکاری و قتل که از شرابخواران سر می‌زند.

عیون أخبار الرضا : ج ۲ ص ۹۸ ح ۲

امام رضا علیه السلام :

کسی که در [گناه] اندک از خدا نترسد در

[گناه] بسیار هم از او نمی‌ترسد.

بحار الأنوار : ج ۷۱ ص ۱۷۴ ح ۱۰

امام رضا علیه السلام :

گناهان کوچک راه‌هایی به سوی گناهان بزرگ اند

و کسی که از خداوند در اندک ترس نداشته باشد، در

زیاد نیز از او نمی‌ترسد.

بحار الأنوار : ج ۷۳ ص ۳۵۳ ح ۵۵

امام رضا علیه السلام :

هیچ یک از شیعیان علی نیست که روز مرتکب عمل زشتی یا

گناهی شود، مگر آن که شب اندوهی به او رسد که آن

گناه را فرو ریزد.

بحار الأنوار : ج ۶۸ ص ۱۴۶ ح ۹۴

امام رضا علیه السلام :

هر که نمی‌تواند کاری کند که به سبب آن گناهانش

زدوده شود بر محمد و خاندان او بسیار درود فرستد؛ زیرا

صلوات گناهان را ریشه کن می‌کند.

امالی صدوق : ص ۱۳۱ ح ۱۲۳

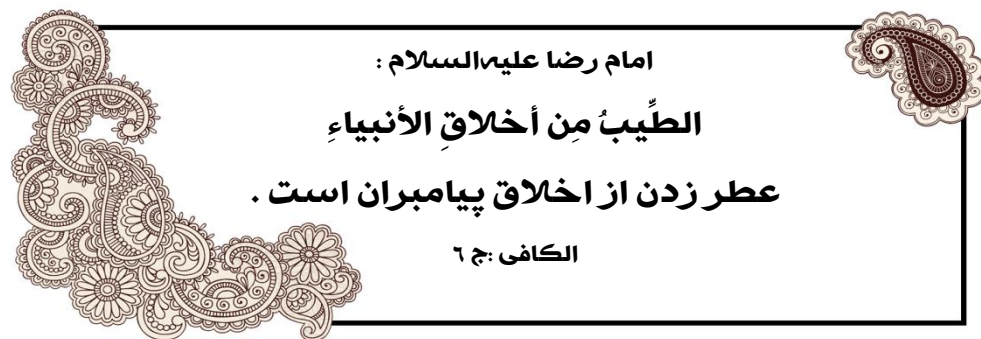
امام رضا علیه السلام :

هر که در قبال خوبی مردم تشکر نکند، از خداوند

عز و جل هم تشکر نکرده است.

عیون أخبار الرضا : ج ۲ ص ۲۴ ح ۲

امام رضا علیه السلام :

الطَّيِّبُ مِنَ اخْلَاقِ الْأَنْبِيَاءِ

عطر زدن از اخلاق پیامبران است .

الكافي: ج ٦

امام رضا علیه السلام :

صَدِيقُ الْجَاهِلِ فِي تَعَبٍ

دوستِ آدم نادان، در رنج است .

بحار الأنوار: ج ٧٨ ص ٣٥٢ ح ٩

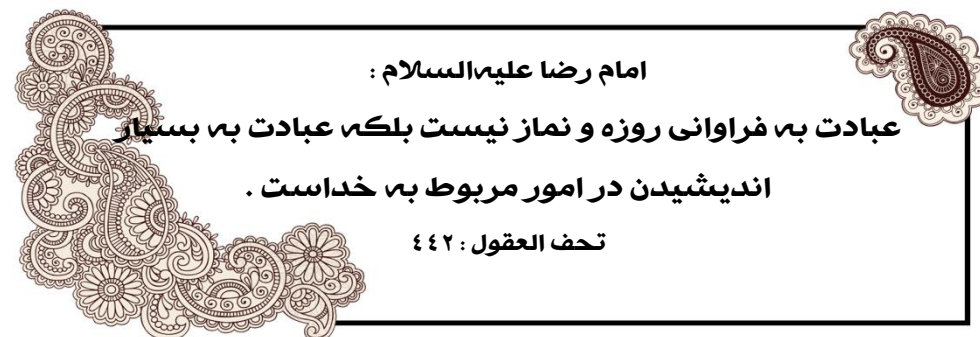

امام رضا علیه السلام :

خَيْرُ مَالِ الْمَرْءِ ذَخَائِرُ الصَّدَقَةِ

بهترین دارایی انسان، اندوخته‌های صدقه است.

تنبيه الخواطر: ج ٢ ص ١٨٢

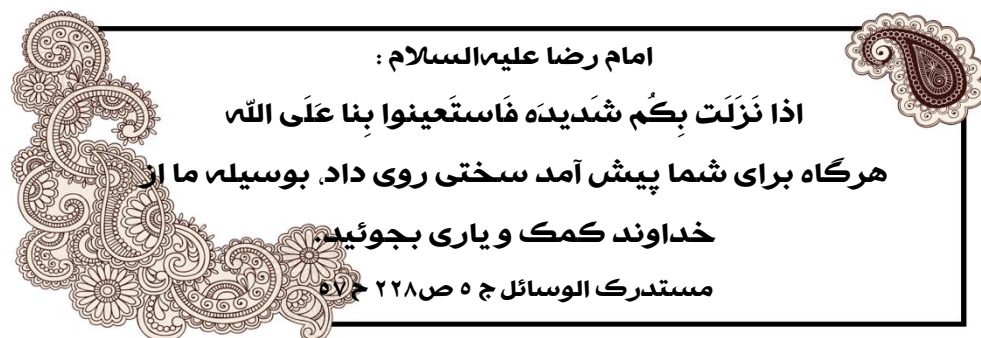

امام رضا علیه السلام :

عبادت به فراوانی روزه و نماز نیست بلکه عبادت به بسیار

اندیشیدن در امور مربوط به خداست .

تحف العقول: ٤٤٢

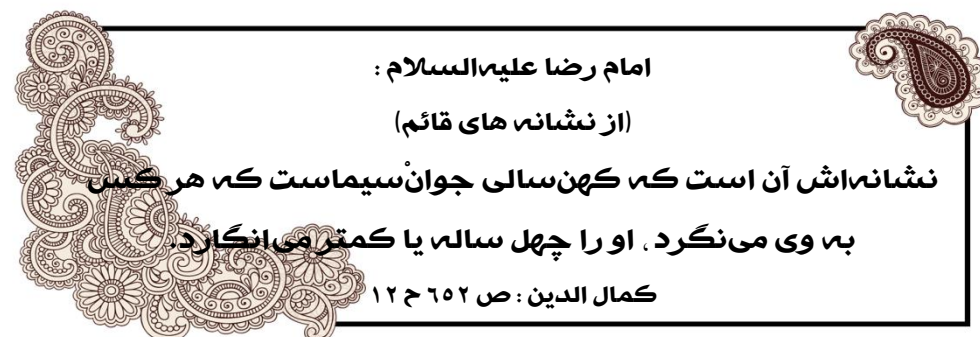
امام رضا علیه السلام :

إِذَا نَزَلَتْ بِكُمْ شَدِيدُهُ فَاسْتَعِينُوا بِنَا عَلَى اللَّهِ

هرگاه برای شما پیش آمد سختی روی داد، بوسیله ما از

خداوند کمک و یاری بجوئید.

مستدرک الوسائل ج ٥ ص ٢٢٨ ح ٥٧

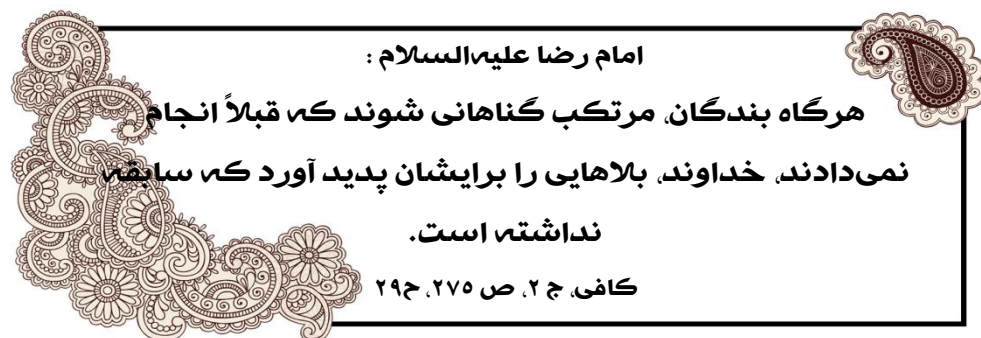
امام رضا علیه السلام :

(از نشانه‌های قائم)

نشانه‌اش آن است که کهن سالی جوان سیماست که هر کس

به وی می‌نگرد، او را چهل ساله یا کمتر می‌انگارد.

کمال الدین: ص ٦٥٢ ح ١٢

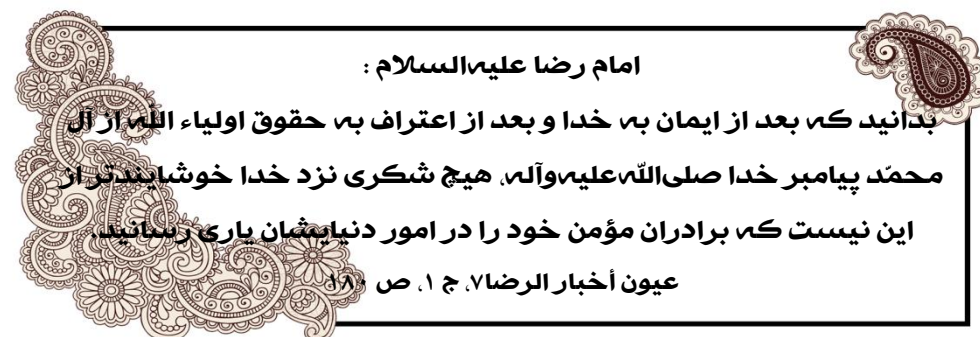
امام رضا علیه السلام :

هرگاه بندگان، مرتکب گناهی شوند که قبلاً انجام

نمی‌دادند، خداوند، بلاهایی را برایشان پدید آورد که سابقه

نداشته است.

کافی، ج ٢، ص ٢٧٥، ح ٢٩

امام رضا علیه السلام :

بدانید که بعد از ایمان به خدا و بعد از اعتراف به حقوق اولیاء الله از آل

محمد پیامبر خدا صلی الله علیه و آله، هیچ شکری نزد خدا خوشایندتر از

این نیست که برادران مؤمن خود را در امور دنیایشان یاری رسانید.

عیون أخبار الرضا، ج ١، ص ١٨٠

امام رضا علیه السلام :

امام سجاد علیه السلام فرموده است:

براستی دعا و بلا تا روز قیامت با هم رفاقت و همراهی کنند و همانا دعا بلائی را که قطعی و مستحکم شده باز می گرداند.

اصول کافی، ج ۳، ص ۲۱۵

امام رضا علیه السلام :

(در پاسخ به سوال درباره بهترین بندگان)

آنان که هرگاه نیکی می کنند، خوشحال می شوند، هرگاه بدی می کنند، استغفار می کنند، هرگاه چیزی به آنان داده می شود، سپاس می گویند، هرگاه مبتلا و گرفتار می شوند، شکیبایی می کنند، و هرگاه خشمگین می شوند، عفو و گذشت می کنند. مسند الامام الرضا علیه السلام، ج ۱

امام رضا علیه السلام :

دوستی بیست سال، در حکم خویشاوندی است.

بحار الانوار ج ۷۱، ص ۱۷۵

امام رضا علیه السلام :

بر تو باد که از پدر فرمانبرداری کنی، به او نیکی کنی، در برابرش فروتنی و کرنش و بزرگداشت و احترام داشته باشی و صداقت را در حضور او پایین بیاوری.

فقه الرضا علیه السلام، ص ۲۲۴

امام رضا علیه السلام :

گاهی کسی صله رحم می کند، در حالی که از عمرش سی سال باقی است. خداوند (به خاطر این عمل) باقی مانده عمر او را سی سال می کند و خدا آنچه بخواهد می کند.

اصول کافی، ج ۲، ص ۱۵۰

امام رضا علیه السلام :

هرکس به حساب خودش رسیدگی کند، سود می برد و هرکس از خود (و اعمالش) غافل شود، زیان می کند.

مسند الامام الرضا علیه السلام، ج ۱، ص ۲۰۱

امام رضا علیه السلام :

هرکس از خداوند، توفیق بطلبد ولی تلاش نکند، او خود را مسخره کرده است.

مسند الامام الرضا علیه السلام، ج ۱، ص ۲۸۳

امام رضا علیه السلام :

کسی که از صحنه کاری غایب باشد، اما به آن کار (چه نیک و چه بد) راضی باشد، همچون کسی است که در صحنه عمل حاضر بوده و آن را انجام داده است.

توحید، صدوق، ص ۳۹۲